

SPENCER

SPENCER

Auteur-Uitgever: Chantal Van der Taelen

Cover artwork: Leonardo AI & Freepik

Cover lay-out: Jodart

ISBN: 9789465384399

© 2026 Chantal Van der Taelen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, AI, of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Kuierend door de straten van West Los-Angeles tracht fotograaf Spencer Montgomery zijn huidig dilemma onder ogen te zien. Sinds hij zich enkele jaren terug heeft toegespitst op mode- en reclamefotografie wordt hij geregeld gevraagd tijdens modeshows. Voor het modedefilé in sportkledij, dat over vier dagen plaatsvindt, heeft een model zich echter ziek gemeld. De ontwerpster van sportkledij heeft hem carte blanche gegeven om een vervangster te vinden, maar momenteel voelt dat eerder als een vloek dan als een zegen. De vrouw die hij in gedachten had, heeft namelijk net afgebeeld vanwege een overlijden in de familie.

Na vruchteloos scrollen door de database aan modellen op zijn pc, die hij één voor één heeft afgekeurd, heeft hij zijn huis verlaten en is na enkele metrohaltes hier beland.

Waar haal ik zo snel nog een model vandaan dat aan mijn eisen voldoet?

Misschien dat de oude methode om zich te laten verrassen door iemand op straat nog een keer uitkomst kan bieden. Hij wordt volledig in beslag genomen door het ontstane probleem. Of toch niet helemaal, want vanuit zijn ooghoek merkt hij plots een paar slanke kuitjes op...

Abrupt staat hij stil en richt zijn ogen aandachtiger op de vrouw in de winkel. Ze staat op een drieluik trapladdertje en strekt zich uit om het bovenste open vak van een wandkast te bereiken. Het is duidelijk dat ze probeert om het stapeltje hemden in haar handen in het hoogste vak te plaatsen. Zich tot het uiterste rekkend, lukt het haar niet. De hemden belanden in het gekozen vak alsof ze een basketbal in de ring put, maar dan gracieuzer. Zijn aandacht gericht op die slanke benen duwt Spencer de winkeldeur open.

Balancerend op het trapje zoekt Raven Aimes haar evenwicht net wanneer de winkelbel een klant aankondigt. Ze heeft een volgend stapeltje hemden in haar handen dat ze wil verplaatsen in de wandkast.

‘Ik kom zo dadelijk bij u,’ roept ze over haar schouder, om prompt haar evenwicht te verliezen.

‘Ho maar...’ Een paar sterke handen grijpen haar taille en houden haar in balans.

Achteromkijkend, ontdekt Raven dat de kale man die haar heeft behoed voor een val, ongegeneerd onder haar rok naar haar lange benen staart.

‘Wel allemachtig! Onze hemden zijn hierboven,’ gromt ze verontwaardigd.

Langzaam glijden zijn ogen over haar gestalte tot zijn uitdagende blauwe ogen haar vuurspuwende groengrijze ontmoeten.

‘Misschien koop ik er wel eentje,’ zegt de man op lijkige toon, met een blik op de kledingstukken in haar armen.

‘Dit is jouw kleur niet,’ dient ze hem vinnig van repliek. Ze voelt hoe hij haar gadeslaat terwijl ze de okergele hemden op een vrije plaats in de wandkast propt.

Vervolgens kijkt ze hem aan met een hooghartige blik: ‘Je kunt me nu wel loslaten.’

In plaats van los te laten, verstevigen zijn handen hun greep en tilt hij haar van het trapje. Wanneer haar voeten de grond raken, komt ze tot de ontdekking dat hij niet zo oud is als ze vermoedde door het kale hoofd.

Waarom kiest een dertiger er in godsnaam voor om zijn hoofd kaal te scheren?, vraagt ze zich af.

Haar ogen blijven hangen bij zijn rode wenkbrauwen en nemen vervolgens zijn iets donkerder wimpers in ogenschouw. Raven heeft haar hele volwassen leven al een zwak voor roodharige mannen, maar dit exemplaar laat ze met veel liefde aan zich voorbijgaan. Zijn nonchalante vrijetijds-kledij strooit geen zand in haar ogen, want het is kledij met een duizelingwekkend prijskaartje! Ondanks haar eigen beperkte garderobe is ze zich wel degelijk bewust van het aroma van geld dat deze man uitstraalt.

Spencer houdt zijn handen nog even op hun plaats, starend in het onopgemaakte gezicht dat naar hem is opgeheven. Even verwondert hij zich over de enkele fijne lijntjes aan beide kanten van haar gezicht die lijken te duiden op plastische chirurgie, want voor de rest ademt alles aan deze vrouw puurheid uit. Als modedefotograaf komt hij zelden in aanraking met een vrouw zonder make-up en hij is gefascineerd door de ongereptheid die deze jonge vrouw uitstraalt. Hij schat haar begin twintig, een tikkeltje te oud als beginnend model, maar hij heeft ook een zevenenvijftigjarige vrouw aan een succesvolle modellencarrière geholpen, dus ze hoeft niet piepjong te zijn. Zonder zich ervan bewust te zijn, glijden zijn handen

om haar gezicht en draait hij het voorzichtig naar het licht toe.

Wat een prachtige botstructuur. Het maakt niet uit hoe haar gezicht wordt belicht, ze is adembenemend fotogeniek. En dan al dat weelderig, kastanjebruine haar met een hint van aubergine, dat zelfs opgestoken in een simpele paardenstaart tot in de helft van haar rug reikt. Naargelang haar stemming verandert de kleur van haar ogen zelfs van groenig grijs naar grijzig groen. Ik heb misschien wel mijn eigen Afghan Girl gevonden!

De cover van National Geographic van een Afghaans meisje met opmerkelijke ogen, dateert weliswaar van 1985, maar is nog steeds een begrip in de wereld van de fotografie.

Zijn hart negerend, dat plots een sneller ritme slaat, wijt hij de knoop die zich in zijn maag lijkt te vormen aan stress toe. Spencer is nog nooit in zijn volwassen leven verliefd geweest, dus hij herkent de eerste symptomen niet. Zelfs wanneer Raven haar handen tegen zijn borstkas plaatst om hem weg te duwen en hij zijn bloed in zijn oren voelt pompen, blijft hij in het ongewisse. Hij ziet in haar enkel potentieel voor de modeshow die over enkele dagen zal plaatsvinden.

‘Kun je lopen?’ vraagt hij uit het niets.

Haar wenkbrauwen gaan spottend de hoogte in. Door het donkergrijs dat plots overheerst in die expressieve ogen krijgt Spencers hartslag het nog harder te verduren.

‘Foute formulering. Ik bedoel: kun je paraderen? Je weet wel; als klein meisje in de schoenen van je moeder rondlopen.’

De geamuseerde uitdrukking op het gezicht van de jonge vrouw verkilt en ze rukt zich los uit zijn greep.

‘Ik heb nooit de behoefte gevoeld om mijn moeders schoenen aan te trekken. En, voordat je het vraagt, ik had ook geen Barbie of andere poppen en heb nooit met mijn moeders make-up geëxperimenteerd. Ik was één van de jongens in mijn buurt.’

‘Lesbisch, niet?’ Hij knikt wijsgerig, niet beseffend dat hij haar daarmee opnieuw tegen de haren instrijkt. ‘Dat had ik niet onmiddellijk opgepikt.’

‘Dat baseer je op de feiten die ik net heb opgesomd? Wauw, waarom ben jij geen detective?’ Het sarcasme druipet duidelijk van haar woorden.

‘Ik ben fotograaf,’ knarsetandt hij, ‘en het spijt me als ik je heb beledigd.’

‘Je zou me enkel kunnen beledigen als ik waarde hecht aan jouw mening. Ik wil graag dat je onze winkel verlaat.’

‘Wacht, je begrijpt het niet...’ Spencer zoekt in zijn zakken naar een visitekaartje en reikt het haar aan.

‘Ik ben modedefotograaf en toen ik voorbijliep vielen jouw lange benen me op. Nu ik jouw gezicht heb gezien, weet ik gewoon dat je voorbestemd bent om model te worden.’

Er volgt geen enthousiaste, verrukte of zelfvoldane reactie op zijn woorden, de reacties die hij gewoon is. Integendeel, ze straalt enkel afkeuring uit.

‘Je staat eerst naar mijn benen te gluren, komt nog eens extra onder mijn rok kijken, ligt mijn gezicht te keuren en je verwacht dat ik...wat...gecharmeerd ben van je gedrag?’

‘Als je het zo formuleert,’ glimlacht Spencer zijn charmantste glimlach.

Hij heeft nog nooit meegemaakt dat die glimlach op een muur van onverschilligheid afketst.

‘Ik kan uw gedrag niet anders formuleren, Mr Montgomery,’ reageert ze op vormelijke toon, snel zijn naam van het visitekaartje in haar hand aflezend.

‘Trouwens, ik ben vierentwintig, te oud om te geloven in sprookjes.’

Verbouwereerd staart hij haar aan. Zijn naam is meestal voldoende om de meisjes of vrouwen, die hij aanspreekt in zijn hoedanigheid van modedefotograaf, te veranderen in adorerende hoopjes hormonen. Zelf zou hij met zijn hoekig gezicht met sterke kaaklijn, zijn doordringende blauwe ogen, iets te grote neus en mooi gewelfde mond net zo goed voor de lens kunnen plaatsnemen. Maar noch zijn uiterlijk, noch zijn beroep, noch zijn glimlach lijken indruk te maken op deze koppige vrouw. In normale omstandigheden zou hij bij zoveel tegenstand à la minute op zoek gaan naar een ander model. Iets in de houding van de vrouw, die voor hem staat, houdt hem echter aan haar blik gekluisterd.

‘Luister, je bent niet mooi op een doorsnee manier, maar ik zie zo dat de camera van je zal houden, van je botstructuur, van je expressiviteit. Voor mijn lens maak ik van jou de meest intrigerende vrouw ter wereld,’ belooft hij.

Op dat ogenblik klinkt de winkelbel opnieuw en een ouder echtpaar treedt binnen.

‘Raven, ben je deze klant aan het helpen?’ vraagt de man op barse toon.

Zijn toegeknepen ogen flitsen van de lege toonbank naar Raven en terug.

Een vage gelijkenis opmerkend, flitst het door Spencers gedachten dat dit geen manier is om je dochter aan te spreken. Het is wel fijn om eindelijk haar naam te weten, ook al beseft hij nu dat hij die zelf is vergeten te vragen.

Waar zijn in godsnaam zijn manieren naartoe?

‘Ik probeer jullie...euh...winkeldame een contract aan te bieden als fotomodel.’ Omdat hij nog niet zeker is van

eventuele familiebanden, vindt hij er niet beter op dan naar Raven te verwijzen als winkelbediende.

Er verschijnt een smalende uitdrukking op het gezicht van de man en vanuit zijn ooghoeken ziet Spencer Raven lichtjes in elkaar krimpen.

‘Fotomodel? Daar heeft ze geen tijd voor. Raven staat zes dagen in de week hier in de winkel.’

‘U hoort het, Mr. Montgomery, als u geen hemd wenst te kopen, heb ik geen tijd voor u,’ zegt Raven zachtjes.

Haar toon is zo verschillend, haast onderdanig, van de manier waarop ze hem tot hiertoe heeft aangesproken, dat Spencer haar met een vorsende blik opneemt. Waar is die blazende kat plots naartoe?

De vrouw van het echtpaar is zich duidelijk meer bewust van wat er zich in de wereld afspeelt. Ze herkent de best wel befaamde fotograaf van de stapel magazines die ze wekelijks doorbladert op zoek naar alle sappige roddels van elke beroemdheid in LA. Er verschijnt een berekende blik in haar ogen en ze klopt sussend op haar mans onderarm.

‘Laten we Mr. Montgomery even aanhoren, Percy.’

‘Sorry, ik had mezelf misschien eerst moeten voorstellen; Spencer Montgomery, modiefotograaf van beroep.’ Het koppel introduceert zichzelf als Percy en Cassie Aimes, oom en tante van Raven.

‘U bent dus geïnteresseerd om onze nicht te gebruiken als fotomodel?’

Spencer weet niet waarom de manier waarop de vrouw die vraag formuleert hem tegen de borst stuit. Ze geeft het woord ‘gebruiken’ absoluut een negatieve klank.

‘Tante Cassie, ik denk niet...’

Een korte, maar felle, blik van de oudere vrouw snoert haar nicht de mond.

‘Met een bijverdienste kun je jouw schulden misschien sneller inlossen,’ zegt Cassie op zoetsappige toon. Al gaan haar woorden gepaard met een glimlach toch lijkt Raven nogmaals in elkaar te krimpen.

Spencer haakt onmiddellijk in op dit gegeven. Als ze schulden heeft, zal ze misschien bereidwilliger zijn als hij een belachelijk hoog bedrag biedt. Ook al vraagt hij zich vaag af wat die schulden behelzen. Als ze als winkelbediende werkt, kan ze onmogelijk hoge studiekosten af te betalen hebben.

Tenzij een mislukte studie natuurlijk, flitst het door hem heen.

Het gegeven van de schulden gebruikend, gooit hij zijn machtigste wapen in de strijd: geld.

‘Het verdient goed. Voor de modeshow die over enkele dagen gepland staat, kan ik uw nicht vijfduizend dollar bieden.’

Ik betaal het verschil wel uit eigen zak, denkt hij erachteraan.

Vijfduizend dollar is absoluut niet het bedrag dat modehuizen betalen voor beginnende modellen, zeker niet iemand die niet ingeschreven staat in een erkend modellenbureau. Spencer is echter vastbesloten om Raven voor zijn lens en op de catwalk te krijgen.

Het fotomodel in spé laat verslagen de schouders hangen bij het vernoemen van dit bedrag.

‘Kom morgen naar mijn fotostudio zodat ik een portfolio van je kan maken,’ maakt Spencer gebruik van haar duidelijke zwakte.

‘Ben je zeker van dat bedrag?’ vraagt ze stuurs.

‘Raven toch, niet zo brutaal, meisje,’ wijst Cassie haar niet terecht.

‘Ik overweeg dit enkel maar, omdat...’ Halverwege haar zin klapt Raven de mond dicht en werpt de rustverstoorder in haar leven een duistere blik toe.

‘Het maakt mij niet uit waarom je toestemt, maar je kunt er inderdaad vijfduizend dollar mee verdienen,’ liegt Spencer vlotjes.

‘Ok, Mr. Montgomery, dan zie je me morgen.’ Met die woorden verdwijnt Raven naar de privévertrekken achter de winkel.

‘Spencer, mijn naam is Spencer,’ roept hij haar nog na, maar er volgt geen reactie.

De drie achtergebleven volwassenen blijven in een ongemakkelijke stilte achter.

‘Ach, je moet het haar maar vergeven. Ze is de reacties op haar uiterlijk niet echt gewoon,’ mompelt Cassie haast verontschuldigend.

De opmerking dringt niet volledig tot Spencer door, omdat er een venijnige ondertoon in haar woorden ligt, die hem duidelijk maakt dat de vrouw haar nicht nog ter verantwoording zal roepen. Er heerst een onderhuidse spanning tussen deze familieleden waarvan zijn huid gaat jeuken. Afscheidnemend van het koppel, zet hij het gevoel van zich af, daar hij vindt dat het niet aan hem is om zich hierin te mengen.

2

Onwillig staart Raven de volgende dag met het visitekaartje in haar hand naar het hypermoderne gebouw waarin Spencers fotostudio is gevestigd. Het mag duidelijk wezen dat geldnood niet tot zijn wereld behoort, getuige de waanzinnig dure boetieks aan weerszijden van het pand. Niet dat er prijskaartjes in de etalage prijken, wat op zich al een aanwijzing is dat het publiek, dat deze dure wijk in Los Angeles frequenteert, niet maalt om prijzen. Raven frommelt het kaartje in haar hand tot een prop, beseffend dat ze geen keuze heeft. Na alle medische kosten, zowel de hare als die van haar ouders, kan ze het geld dat vooropgesteld werd, voor een beetje poseren en een modeshow lopen, heel hard gebruiken. De rug rechtend, stevent ze op de matglazen deur af en duwt ze resoluut open.

Wit marmer straalt haar van alle kanten tegemoet, zo wit dat het bijna verblindend is! Ze twijfelt enkele tellen of de bloedmooie, perfect gemaquilleerde, receptioniste een menselijk wezen is. Er is geen onvolmaaktheid in haar

gezicht te bespeuren, net zomin als enige warmte in haar zogenaamde verwelkomende glimlach.

‘Ik heb een afspraak met Spencer Montgomery,’ neemt Raven zelf het initiatief tot een gesprek.

Nu verschijnt er wel een glimlach op het gezicht van de receptioniste, maar eerder een smalende glimlach.

‘Met bluf is nog nooit iemand binnengeraakt. Wees zo vriendelijk om jezelf en die waardeloze ketenkledij uit onze lobby te verwijderen.’

Totaal uit het veld geslagen door het venijn achter die woorden blijft Raven als aan de grond genageld staan.

Met een verveelde uitdrukking op het gezicht pikt de vrouw de hoorn van een telefoon op.

‘Security, lobby nu!’

Alles in Raven komt in opstand tegen de superieure houding van de receptioniste. Zonder te reageren op het dreigement, haalt ze het verkreukelde kaartje uit de voorste zak van haar jeans, diept haar gsm uit haar handtas en vormt Spencers nummer.

‘Mr. Montgomery, het lijkt dat u uw personeel aan de receptie niet hebt ingelicht dat u nu ook met normale, welopgevoede mensen wil samenwerken,’ zegt ze liefjes zodra ze Spencer aan de lijn heeft.

‘Hoe bedoel je?’

‘Uw receptioniste wil mij en mijn waardeloze ketenkledij laten verwijderen door de beveiliging.’

‘Ik kom eraan.’

Doordat de fotograaf het gesprek abrupt beëindigt, blijft er Raven niets over dan verbluft naar het scherm van haar gsm te staren.

‘Dit toneelstukje werkt niet bij mij hoor,’ klinkt het op valse toon van achter de balie.

Raven tracht de vrouw te negeren, maar ze merkt wel dat links van haar een man, duidelijk in het uniform van een veiligheidsagent, komt aangeslenterd.

Dan duikt plots Spencer achter hem op, wisselt enkele woorden met de man, die daarop rechtsomkeer maakt. De receptioniste strekt de rug, zich duidelijk op voorhand verkneukelend voor de vernedering die in haar ogen zal volgen.

‘Ava, wat is het probleem?’ richt de fotograaf zich tot haar. ‘De afspraak met Raven staat in de agenda genoteerd. Heb je de moeite genomen om haar naam te vragen?’

‘Ze ziet er helemaal niet uit als een model,’ verdedigt de receptioniste zich met een verbolgen blik in Ravens richting.

‘O nee? Ze is bloedmooi en haar expressie is niet langelegd door botox. Als je nog eens twijfelt aan mijn beoordelingsvermogen, laat het me dan eerst even weten. Het was trouwens behoorlijk onbeschoft om onmiddellijk de bewaking op haar af te sturen. Ik denk dat een verontschuldiging wel op zijn plaats is.’

Raven krimpt inwendig in elkaar. Zo bot hoeft hij nou ook niet te zijn, ook al was de vrouw tegen haar minstens zo kwetsend. Heeft hij haar trouwens net bloedmooi genoemd?

‘Ach, dat is...’ Raven kan haar zin niet afmaken met ‘niet nodig’ want de receptioniste prevelt inderdaad al een verontschuldiging.

Met een minzaam knikje naar Ava neemt Spencer Raven bij de arm en loodst haar in de richting vanwaar hij gekomen is.

‘Deze kant uit, Raven.’

Hij verrast haar volkomen met zijn volgende woorden: 'Sorry voor Ava's gedrag. Het was net de bedoeling dat je met onze charmante kant zou kennismaken.'

Er ligt een plagende ondertoon in zijn stem en ze begrijpt dat hij naar haar woorden verwijst van de dag voordien, waarbij ze beweerde niet gecharmeerd te zijn van zijn gedrag. Een vluchtige blik in zijn richting leert haar dat er zowel plagerige lichtjes twinkelen in zijn ogen als kuiltjes in zijn wangen zijn verschenen.

Geen kuiltjes alsjeblief!

Net zoals rood haar, behoren kuiltjes bij een man ook tot één van haar zwakheden.

'Ik ben nog steeds niet gecharmeerd van uw beroep en de mensen waarmee u zich omringt,' zegt ze stijfjes.

'Je mag me tutoyeren hoor. Ik ben niet van plan om je te behandelen alsof je op een voetstuk staat en andersom verwacht ik dat ook niet. Ik hoop alleszins dat de mensen in mijn team beter scoren als welopgevoede mensen.'

Hardnekkig probeert ze de humor in zijn stem te negeren.

Hij is waarschijnlijk zo charmant tegen elke vrouw die hij voor zijn lens wil krijgen!

In een bewuste poging om de aantrekkingskracht die er van hem uitgaat te negeren, besteedt ze eindelijk aandacht aan haar omgeving.

Tot hiertoe zijn ze enkele gangen doorgelopen waar ingekaderde covers van modebladen de muren sieren. Nu zijn ze echter een gang aan haar rechterzij ingelopen waar natuurfotografie overheerst. Haar ogen glijden over de foto's die spreken van veel geduld en oog voor detail: een waterdruppel die net een wateroppervlak bereikt, een eekhoorn die aan een bloem lijkt te ruiken en een ondergaande zon met het silhouet van een eenzame surfer.

Rechtsonder is steeds in strakke letters de naam Spencer te lezen. Verwonderd vraagt ze zich af waarom iemand, die zulke kunstzinnige foto's maakt, dit zou inruilen voor de oppervlakkigheid van de modewereld. Het geeft het beeld dat ze tot hiertoe heeft van Spencer Montgomery, als de oppervlakkige modedefotograaf, toch iets meer diepgang. Haar pas vertraagt en ze stopt voor een foto van een uitgebloeide paardenbloem. Rondom de bloem zijn beelden te zien van dezelfde bloem in al haar fasen van volledige bloei tot verval, elke volgende stap steeds een tikkeltje minder scherp in beeld gebracht.

Nadat ze zeker een volle minuut naar het beeld blijft staren, schraapt Spencer de keel.

'Hoe fijn ik het ook vind dat je deze foto duidelijk kunt waarderen, er wacht een studio op je.'

Ze draait haar hoofd naar hem en hij ziet tranen schitteren in haar ogen.

'Ik heb deze foto gekozen voor het overlijdensbericht van mijn moeder.'

Voor de bewuste foto, waar ze nu allebei naar staren, heeft hij inderdaad een aanvraag gehad van de associatie van begrafenisondernemingen om hem in hun archief op te nemen. Tot hiertoe heeft hij er echter nooit bij stilgestaan wat de foto voor iemand kan betekenen.

De neiging om haar wang te strelen welt in hem op en om dit te voorkomen propt hij snel de handen in de broekzakken. Er is evenwel iets aan haar kwetsbaarheid dat hem helemaal inpalmt.

'Dat spijt me voor je. Wanneer is ze overleden?'

'Op mijn vijftiende, zes maanden na mijn vader.'

'Dat moet hard voor je geweest zijn.'

Ze haalt de schouders op en laat haar ogen nog éénmaal over de foto dwalen

'Het leven is soms hard.'

Dat kan hij in zijn binnenste enkel beamen. Als roodharige is hij heel zijn jeugd gepest geweest tot hij zich kaalschoor op zijn veertiende. Zwijgend lopen ze verder tot hij de deur van zijn studio voor haar openhoudt. Voor ze naar binnen gaat, kijkt ze nog even naar hem op en zegt simpelweg: 'Dankjewel voor die foto.'

Tot zijn eigen verbijstering wordt hij zodanig geraakt door die simpele bedanking dat hij een enkele seconden met de geopende deur in zijn handen blijft staan.

3

Gelukkig merkt één van zijn assistenten hun binnenkomst op. Spencers assistente Mila, die immer bruist van levenslust, komt hun richting uit. Met haar groene haren bijeengebonden in staartjes aan weerszijden van haar hoofd, een roze trui vol gaten, kort rokje, netkousen en combat boots, kan ze zo een figurantenrol in de film *Suicide Squad* spelen. Net voor ze hen bereikt, blaast ze een grote bel van roze kauwgum en laat hem ploppen.

‘Hey baas, is dit jouw ontdekking? Wauw, je slaat de nagel weer op zijn kop. Hoi, Raven, ik ben Mila, de assistent-fotograaf, tot je dienst.’

Een beetje overdonderd schudt Raven de uitgestoken hand.

‘Ik wist niet dat er ook nog een assistent komt bij kijken. Wat houdt jouw werk zoal in?’ vraagt ze nieuwsgierig.

‘Uiteraard wil ik Spencer ooit overtreffen,’ begint Mila goedlachs, ‘maar momenteel ondersteun ik hem bij het fotograferen, de digitale workflow en ben ik zijn probleemoplosser.’

Ze knipoogt en wendt zich dan tot haar baas.

‘Nu ik haar zie, zou ik beginnen met de ladylook,’ spreekt ze voor Raven raadselachtige woorden.

‘Om af te zwakken tot *tramp*?’ rolt er ongewild over Ravens lippen.

Het levert haar een giechel en een elleboogstootje van de assistente op.

‘Ik hou nu al van je humor en ik weet al dat ik nog meer van je gezicht zal houden. Kom maar met me mee, dan wijs ik je de kleedkamer.’

‘Mila maakt je wel wegwijs,’ zegt Spencer snel.

Raven in het voorbijgaan een schouderklopje gevend, loopt hij hen voorbij naar de fel belichte rechthoek met een groen achtergronddoek.

‘Dudley, Mila vindt het beter om eerst de lady set-up te doen, dus de verlichting moet zachter. Zorg jij daarvoor?’

Een graatmagere jongeman met een wilde bos zwarte krullen en een bril met rood montuur, die hij steeds opnieuw naar boven op zijn neus duwt, komt van achter één van de verplaatsbare studiolampen vandaan.

‘Yo, Spence, komt in orde.’

‘Dat is dus Dudley, die de verlichting verzorgt. Ginds in de hoek zijn Beau en Burt aan het werk. Ze worden ook wel Bed en Breakfast genoemd, want ze doen de enscenering en de rekwisieten,’ stelt Mila iedereen op een speelse manier voor met een zwaai van haar hand.

De assistenten steken allemaal hun hand naar haar op en Raven beantwoordt het gebaar voor ze Mila naar de kamer achteraan de ruimte volgt. Doordat ze nog vlug een blik over haar schouder werpt naar Spencer, merkt ze niet dat de assistenten elkaar een verwonderde blik toewerpen door haar spontane reactie. Ze zijn het namelijk gewoon om straal genegeerd te worden door andere modellen.

Raven stelt vast dat de fotograaf duidelijk helemaal in zijn element is. Hij controleert één van de camera's die op een statief staat, loopt naar de opnametafel waar een laptop opengeklapt staat en checkt een fototoestel dat daar ligt. Een beetje verongelijkt bedenkt ze dat hij zijn 'ontdekking' blijkbaar totaal vergeten is.

Stel je niet zo aan. Je bent maar een klein radertje in dit geheel. Voor hem is dit dagelijkse kost. Morgen is hij me alweer vergeten en gaat hij op zoek naar zijn volgende ontdekking.

Ze moet wel toegeven dat de manier waarop hij omgaat met zijn assistenten haar aangenaam verrast. Het is niet zo dat ze bibberen en beven voor hem. Er lijkt zelfs bijna sprake van een vriendschapsband.

Nou ja, ik ben hier niet om de omgang met zijn personeel te beoordelen, maar om een stomme fotoshoot te doen in de hoop dat ik wat kan bijverdienen met modellenwerk. Het hele idee is eigenlijk te belachelijk voor woorden, maar als ik hierdoor sneller mijn schuld kan inlossen tegenover Percy en Cassie, kan ik misschien eindelijk een eigen leven opbouwen.

Spencer heeft inderdaad goed aangevoeld dat er spanningen heersen tussen Raven en haar familieleden. Na de dood van haar ouders hebben haar oom en tante haar in huis genomen, om haar constant te herinneren aan de goedheid van hun hart. Aan die goedheid hangt echter een prijskaartje. Op haar achttiende presenteerden ze niet enkel de rekening van de kosten die ze voor haar gemaakt hebben sinds haar aankomst, maar ook de zogenaamde schulden die haar ouders hadden nagelaten te wijten aan medische kosten. Dat daar bovenop ook nog medische kosten zijn gekomen door een voorval op Ravens zeventiende, werkt niet in haar voordeel om snel

schuldenvrij te zijn. Door haar maandenlange revalidatie had ze haar laatste jaar op de middelbare school gemist. Haar oom en tante vonden niet dat ze het recht had om haar jaar over te doen, zodat ze nu zelfs haar middelbareschooldiploma niet bezit. Dat is iets waar Raven zich enorm om schaamt.

Alle muizenissen van zich afzettend, volgt ze Mila de kamer in waar deze haar met een brede glimlach staat op te wachten, samen met een kleine brunette.

‘Raven, dit is Patty, onze make-upspecialiste. Patty, dit is Raven, Spencers nieuwe muze.’ Ze knipoogt olijk naar Raven.

De nieuwe muze steekt haar hand uit naar de make-upartieste en verbetert Mila met de woorden: ‘Raven Aimes, botstructuur, benen en waardeloze ketenkledij.’ Patty lacht hartelijk.

‘En gevoel voor humor,’ vult Mila aan.

‘Dat zal je kunnen gebruiken, want Spencer heeft een vol programma voor je geboekt.’ Hierbij wijst ze naar het kledingrek dat tegen de ene muur staat.

De volledige lengte van de tegenoverliggende muur wordt ingenomen door make-up spullen en spiegels, een zee aan spiegels!

Raven zucht even bij het zien van een tiental outfits op het kledingrek. Als dit enkele uren in beslag zal nemen, lukt het haar niet meer om de zaak van haar oom en tante te openen vandaag en mist ze inkomsten. Ze probeert zichzelf te troosten met de gedachte dat Spencer haar een opdracht van vijfduizend dollar heeft voorgeschoteld.

‘Wat is eigenlijk de bedoeling?’ vraagt ze aan beide andere vrouwen.

Deze wisselen een blik.

‘Heeft Spencer je niet ingelicht?’ wil Mila weten.

Raven schokschoudert even.

‘Hij sprak van een portfolio, maar ik heb slechts een vaag idee wat dat inhoudt.’

Ofwel beseft ze echt niet hoe fotogeniek ze is en welk een buitenkans haar wordt geboden, ofwel speelt ze hier de rol van haar leven, gaat het door Mila heen. En ze weet al naar welke mening ze neigt.

Ze wandelt naar het kledingrek en duidt één voor één de kledingstukken aan op de hangers.

‘Om opdrachten in de wacht te slepen, heb je een portfolio nodig die foto’s bevat waarop al jouw mogelijkheden staan. De lady set-up zal bijvoorbeeld meer in trek zijn bij de glossy- of interieurbladen. We hebben een sportieve uitrusting die je benen in de kijker zal zetten. We hebben een avondjapon voorzien met een lage halsuitsnijing, niet enkel om de kledij te showen maar ook juwelen. Er is een wandeluitrusting, een cocktailkleedje, een outfit geschikt om te winkelen, een alledaagse outfit waarbij we jouw gezicht in de kijker willen zetten en...’ Mila’s enthousiaste uitleg verslapt wanneer ze bij de laatste hanger komt.

Er hangt een lingersetje aan, waarvan ze zeker weet dat het niet op het programma staat.

Spencer, plaaggeest!

De fotograaf zal namelijk nooit een lingershoot opnemen in een portfolio zonder de uitdrukkelijke wens van het model.

‘Je zult geleidelijk aan wel zien wat het idee hierachter is. We hebben al wat tijd verloren door het geharrewar met Ava, dus laten we maar aan de ladylook beginnen.’

Ze tilt een hanger van het kledingrek, duwt deze in Ravens hand en wuift met de andere hand naar het kamerscherm in een hoek van de ruimte.

Eenmaal achter het scherm ontdekt Raven dat de zogenaamde ladylook bestaat uit een beige pantalon, een zwarte coltrui, een caramelkleurige lange jas en laarsjes in dezelfde tint. Persoonlijk vindt ze het nogal saai, vooral wanneer Patty haar lange haren in een lage knot in haar nek verwerkt.

Mila glimlacht verstolen om Ravens niet geheel verdoezeld ongenoegen over de manier waarop ze is uitgedost.

Ze weet feilloos dat dit niet bij haar past waardoor haar gezicht het misprijzen toont dat Spencer beoogt voor deze foto. Ze mist het hautaine waar anderen totaal geen moeite mee hebben, maar de kledij zet haar wel op het goede pad.

Vol vertrouwen in de opzet van haar baas brengt Mila Raven terug naar de studio.

Voor het groene doek lijkt een kleine zithoek opgesteld met twee vintage Chesterfield 1-zits bij een glazen salontafel met gouden poten. Het geheel ademt Engelse aristocratie uit. Waar de assistente overloopt van vertrouwen, zakt de moed Raven steeds verder in de schoenen. Ze werpt een steelse blik op Spencer in de hoop op een bemoedigende glimlach, maar hij is volop in de weer met zijn camera. Zelfs wanneer hij haar richtlijnen geeft, blijft zijn blik op zijn fototoestel gericht.

‘Ok, Raven, ik wil vandaag zoveel mogelijk gezichtsuitdrukkingen van je vastleggen. Deze setting is uitermate geschikt om het hautaine in je naar boven te halen. Ik wil graag dat je naar de sofa wandelt, gaat zitten, je ene been over het andere kruist, één van de bladen op tafel opent en dat alles liefst met een zo afstandelijk mogelijke uitdrukking op je gezicht.’

Raven voert de opdracht perfect uit. Samen met Mila bestudeert Spencer de foto's op de laptop aan de opnametafel en ze grijnzen naar elkaar.

'Ze straalt afstandelijkheid uit omdat dit haar leefwereld niet is,' grinnikt de assistente.

Stiekem tilt ze haar fototoestel omhoog zodat Raven in beeld komt op het scherm van de laptop.

'Nu is ze één en al onzekerheid, maar ik wou hier vooral mee beginnen om haar te tonen dat we niets extreems willen, alhoewel...'

Ze haalt de wenkbrauwen op naar Spencer.

'Wat? O, je bedoelt dat lingersetje, dat is maar een plagerijtje.'

Sinds wanneer plaag jij een fotomodel tijdens een shoot?, vraagt Mila zich geamuseerd af.